

Nyolcas rutin

JUHÁSZ TIBOR

Aznap hajnalban nem szaglászta az utcában a kóbor kutyák. Talán visszahúzódtak a nyugati városrészt szegélyező erdőségbe, ahová kölykkorukban hungarocellel bélelt kartondobozokban rakták ki őket. Az elevebb, mozgékonyabb kölykök nem ettek a melljük rakott patkányméreggel és kutyatáppal töltött konzervből, hanem esetlenül a gazdáik után iramodtak, majd egy kis erdőbeli ténfergés után valahogy leértek az épületek közé, ahol a város illat- és hangorgiája elterelte figyelmüket az elveszettségükről. Csak a félős, szeretnivaló kiskutyák maradtak a dobozban, viszont ezek már soha nem hagyhatták el a kartont. Megértettem őket. Ismertem már azt az éhséget, amit a hirtelen kétségbeesés meg a félelem szül. Ezzel magyaráztam magamnak a rohamaimat, amik akkor törtek rám, mikor napokig odáztam jelentkezésemet egy-egy álláshirdetésre, és mikor felhívtam végre a szórólapról a telefonszámot, egy unottan sajnálkozó női hang közölte, hogy ha egy nappal hamarabb tárcsázok, már ma kezddhetem volna. Ilyenkor mindent felfaltam, amit a lakásban találtam, beleértve az avas szalonját és a ki tudja mikori lekvárokat is. Nem figyeltem, hogy mi kerül a kezembe.

A konténerek körül nem motozott senki. A betontalpakon álló rozsdás vasszemetesek környéke is kihalt volt, egyetlen eb sem hevert szokott helyén, a városzéλι ikerházak lábszáránál elnyúlva. Egy négylábút véltem csak felfedezni, de az sem biztos, hogy az volt, messze, az utca elején rohant valami, de a hajnali köd bizonytalaná mosta az ottani körvonalakat. Mindig volt a zsebemben pár száraz zsömlé, amit ezeknek a csontos jószágoknak hoztam, hogy amíg nem ér ide az egyébként állandóan késő vállalkozó, legyen mivel elütnöm az időt. A hideglelős hajnalok során már egészen hozzám szoktak ezek a kiverő állatok, rendre ott tébláboltak a kapum előtt,

megnyalták a kezeimet, lefeküdtek a betonra és hasukat a libabőrös ég felé fordítva megadóan vinnyogni kezdtek. De most teljesen halott volt az utca. A vállalkozó sem akart megérkezni, de még nem estem pánikba, hiszen ennyi késéssel szinte minden reggel számolni kellett.

A vállalkozó nagydarab, kopaszodó ember volt. Az a fajta férfi, aki tisztában van a múltó idővel, de hiúsága egyszerűen nem tűri el, hogy más is észrevegye rajta az éveket. Ezért deres haját megnövesztette és ráfésülte a fejtetőjén növekvő bőrre. Munka közben is megállt fészülködni, még mi hordtuk a téglákat vagy kevertük a betont. Nevetni nem mert rajta senki, mert nem hivatalosan dolgoztunk nála, vagyis minden további nélkül elküldhetett bármikor. Állandóan késett, és sűrűn előfordult az is, hogy egyszerűen nem jött. Más dolga akadt, vagy nem tudott időben felkelni, fogalmam sincs, ilyenkor csak azt vettem észre, hogy kivilágosodott. Természetesen az ilyen napokra nem fizetett, ezért a hónap utolsó péntekjén megkapott bérem szinte sosem érte el a minimálbért.

Lábamnál, mint egy halott eb, feküdt a táskám, gyomrában az egész napi víz- és élelemszükséglettemmel. A házakban sorra kapcsolódtak fel a lámpák, egy nyitott ablakon át egy ébresztőóra rikoztása hallatszott. A köd lassan felszállt, és most már megbizonyosodhattam afelől, hogy az utca kátyús szalagján csak tűzcsapok és oszlopok helyezkednek el, amik mögött, bár egyik-másik kutya tényleg nagyon sovány volt, nem lehetett elrejtőzni. Nemsokára kivettem egy zsömlét a zsebemből, és addig nyomorgattam a kezeimmel, még az egészségből morzsa nem lett. Aztán kivettem egy másikat, majd még egyet, és így tovább, egészen addig, mígnem már az utolsót marcangolták az ujjaim. Odaköszöntek nekem a főállású alkoholisták, akiket már hajtott a napi rutin, és útban voltak törzshelyük, a Nyolcas felé. Az a kocsmá onnan kapta a nevét, hogy nyolc órakor nyitott. A vállalkozó három óráat késett. Felszedegtettem a járdáról morzsákat, és miközben elindultam visszafelé a házba, reggelihez láttam.

